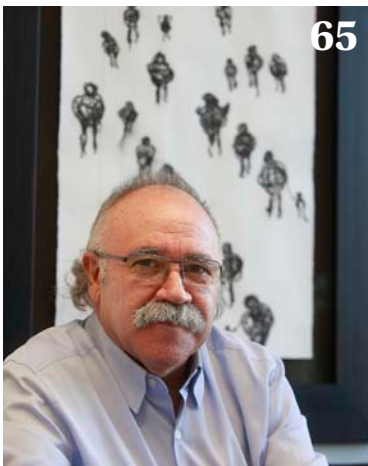

Amunt o avall?

La proposta que ha presentat el Govern valencià –convé remarcar-ho: el Govern, perquè ha estat la conseqüència d'un pacte entre el PSPV-PSOE i Compromís i no la decisió de la Conselleria de Cultura i Educació– ha decebut els sectors més compromesos amb l'ensenyament en català. És veritat que, malgrat les seues ambigüitats i la seua tebiesa, ha alterat igualment l'oposició i la premsa recalctrant, però aquesta reacció no garanteix que siga mínimament encertada. Els exabruptes de *Las Provincias* no equivalen a l'encert en la proposta, perquè hi ha sectors al País Valencià que només aplaudirien una proposta lingüística a les aules si equivalguera a la residualització definitiva d'un idioma que només els fa ois, tot i que aparentment el reivindiquen.

El problema d'aquesta nova proposta és que busca l'equilibri. L'equilibri entre els detractors del català –entre els quals hi ha les patronals de l'ensenyament privat– i els seus defensors, com ara el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV), majoritari en el sector. Però l'*equilibri* ha quedat desequilibrat perquè mentre els primers han agraït "que s'haja renunciat a la immersió lingüística, que ens sembla una barbaritat que no pertany a aquest territori", el segon ha retret al Govern que no haja complert "els objectius esperats de situar el valencià com a llengua vehicular de l'ensenyament sobre la qual construir un model plurilingüe". La reacció, doncs, ha estat desequilibrada. I el desequilibri és fa més descarnat encara quan es constata els esforços que ha fet l'STEPV per introduir el català dins les aules amb la solvència necessària en contrast amb els migrats percentatges de línies en valencià que presenten els centres concertats. Qui és preocupat realment per la llengua? No pot haver-hi equilibris quan hi ha tanta descompensació.

La proposta del Govern valencià s'articula sobre una sèrie de variables complexes a l'entorn dels nivells de competència lingüística que al remat deixen les darreres decisions en mans dels centres i dels pares i les mares dels alumnes. Però determinades qüestions estratègiques, vitals, com assegurar el coneixement del català entre els xiquets valencians, no s'han de deixar a l'opinió dels qui en molts casos no volen garantir-lo. Ja ho han demostrat durant tots aquests anys. Parlem de política de Govern. De compromisos electorals que els representants democràtics dels valencians han de respectar. Al final la gran pregunta –potser l'única pregunta– és: amb aquest decret que regula el futur model lingüístic de l'ensenyament el coneixement i l'ús del valencià milloraran o empitjoraran? El Govern actual ha estat escollit perquè millore.

La Galeria

71 LITERATURA | Xavier Aliaga
Entrevista a Víctor Maceda

72 LITERATURA
Una gramàtica de truca a l'embut
Joan Daniel Bezsonoff

73 MÓN EDITORIAL

74 LITERATURA | Lluís Bonada
Salvador Oliva, dos editors i una fundació encolomen a Shakespeare un senglar que mata a cops de cua

75 MÚSICA
Cant aclaparador a les dones
Xavier Aliaga

76 CINEMA | Àlex Gorina
Fan Bingbing de la família Kwan

77 TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Bicicleta

78 TEATRE | F. Foguet i Boreu
Manierisme visual

79 ART | Ricard Mas Peinado
El 'Segador' ressuscitat

80 ART | Ricard Silvestre
'L'última resplendor', a l'Espai Tactel

81 GASTRONOMIA | J. Fàbrega
El fetge, menja dels gurmets, menja dels pobres

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.